

MAT KISSING SCHILDEERT MENS ACHTER PORTRET

Midden in de Amsterdamse Westerparkbuurt heeft Mat Kissing haar atelier. Aan de muur hangen tientallen uiteenlopende portretten, van een meisje uit het West-Afrikaanse Burkina Faso tot de algemeen directeur van een multinational. De kunstenaar is voortdurend op zoek naar contrasten maar bovenal geïnteresseerd in mensen en hun karakter.

Mensen verwachten van mij dat ik ze net zo zie en dus portretteer zoals zij zichzelf zien. Maar dat kan nooit. Als iemand een grote neus heeft of uitstaande oren, schilder ik dat uiteraard, maar waar ik vooral naar streef, is om het karakter te pakken en vast te leggen. Als ik met iemand praat, dan let ik niet alleen op zijn of haar gezicht, maar ben ik vooral geïnteresseerd naar de karaktertrekken. Voor mij is de emotie uiteindelijk het belangrijkste. Niet of iemand exact is nageschilderd." Kijkend naar een portret dat zij van acteur Luc Lutz maakte, zegt ze: „Na afloop van het poseren zei hij tegen mij: ja, dat ben ik gewoon. Dat is een mooi compliment, vooral omdat ik hem niet heb geflatteerd.”

„Het allerleukste is - en dat heb ik het liefst - als mensen in mijn atelier poseren. Pas als ik iemand van alle kanten heb kunnen bekijken en wat schetsen heb gemaakt, ga ik aan de slag. Ik werk wel aan de hand van foto's, bijvoorbeeld als het portret als cadeau bedoeld is, maar dan vraag ik wel tientallen foto's van de persoon. Ik zal nooit iemand lachend

portretteren. Dat gaat op den duur aan de muur verschrikkelijk irriteren. Een algemeen, neutrale houding is veel beter voor een portret. Ik heb wel landschappen, stillevens, etsen en litho's gemaakt, vooral tijdens vakanties. Maar kennelijk heb ik iets met mensen. Dat blijft mij inspireren; vooral koppen en lijven. Ik zat als klein kind al poppetjes te tekenen.

Waarschijnlijk heb ik dat creatieve van mijn vader, hoewel die met zijn artistieke talent niets heeft gedaan. Ik heb wel een tante die beeldhouwster is, namelijk Charlotte van Pallandt."

"Eigenlijk wilde ik naar de kunstacademie. Mijn

"Ik zal nooit iemand lachend portretteren.
Dat gaat aan de muur op den duur
verschrikkelijk irriteren..."

leven is alleen iets anders gelopen dan ik had bedacht. Met mijn moeder ben ik nog wel naar een open dag van de academie gegaan, maar uiteindelijk vond mijn vader het niet zo'n goed idee en ben ik in de modebranche beland.

Ondertussen bleef ik wel tekenen en heb ik veel mode-illustraties gemaakt.

Op een gegeven moment ging ik op freelance basis voor reclamebureaus tekenen en schilderen. Dat was een harde leer-school, maar werd

wel een tijd waarop ik met veel plezier terugkijk. Na twaalf jaar carrière maken besloot ik in 2000 de knoop door te hakken en enkel weer te gaan schilderen en het commerciële werk achter mij te laten. Achteraf ben ik heel blij dat ik die beslissing heb genomen. Vooral omdat ik nu de gelegenheid heb om mooie reizen te maken. Zo ben ik naar Burkina Faso geweest, dat in West-Afrika ligt, direct onder de Sahara. Het is een verschrikkelijk arm land, maar juist daardoor nog onbedorven. Ik had het geluk dat ik door een inlander een maand op sleeptouw ben genomen en daardoor in gebieden en nederzettingen ben geweest, waar je normaliter als toerist nooit komt. Voor mij was het bijzonder interessant om de kwetsbaarheid van de bewoners vast te leggen, maar tegelijk ook om te zien hoe mooi ze waren."

"Ik heb mij inmiddels toegelegd op het schilderen van topmensen uit het bedrijfsleven. Ook heb ik contact met de universiteit van Groningen, waar al een lange traditie bestaat om hoogleraren te portretteren. Voor mij is het contrast tussen een meisje in Burkina Faso en een algemeen directeur niet zo groot. Het is de mens die mij boeit, niet de maatschappelijke status. Komend jaar reis ik naar de Noordpool, om de eskimo's te portretteren."

